

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 136/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho „základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru“ oznámením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Ntok 1/2017 z 20. novembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Urtost 1/2017 z 28. marca 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2018 doručená vlastnoručne napísaná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), z 12. januára 2018, ktorou namieta porušenie „základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru“, ku ktorému malo

dôjst' uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Urtost 1/2017 z 28. marca 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ako aj „oznámením“ Krajského súdu v Košiciach (ďalej len krajský súd) sp. zn. 4 Ntok 1/2017 z 20. novembra 2017.

2. Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd, aby mu prideliť obhajcu. Svoju žiadosť o pridelenie obhajcu už nijakým spôsobom ďalej neodôvodnil.

3. Z obsahu sťažnosti vyplýva nesúhlas sťažovateľa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bol jeho návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že „dňa 20. 11. 2017, sp. zn. 4 Ntok/1/2017 Krajský súd v Košiciach mi oznámil, že podľa § 519 ods. 1 Tr. por. uznaný cudzí rozsudok nemožno považovať za rozsudok vydaný slovenským súdom a slovenské orgány v trestnom konaní a súd nie sú oprávnené preskúmať cudzie rozhodnutie a najvyšší súd sp. zn. 2 Urtost/1/2017 zo dňa 28.3.2017 zamietol môj návrh na povolenie obnovy konania. V prvom rade chcem poukázať, že najvyšší súd zo dňa 13.9.2016 sp. zn. 4 Urtost 3/2016 nariadil Krajskému súdu v Košiciach aby vo veci znovu konal. Krajský súd v Košiciach viazaný právnym názorom najvyššieho súdu z 13. 9. 2016, sp. uz. 4 Urtost 3/2016 povolil obnovu konania. A Najvyšší súd sp. zn. 2 Urtost 1/2017 zo dňa 28. 3. 2017 zrušil a zamietol povolenie obnovy konania, ktorú nariadil senát Najvyššieho súdu 4 Urtost 3/2016 z 13. 9. 2016.“.

4. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sťažnosť podáva aj «proti Krajskému súdu v Košiciach, sp. zn. 4 Ntok/1/2017 z 20. 11. 2017“. Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že „sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením najvyššieho súdu“. Je zrejmé, že „Oznámenie“ Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 11. 2017 nemožno považovať za formu právoplatného rozhodnutia, ale procesný postup, ktorý je logicko-právnym postupom na písomné podanie zo dňa 06. 11. 2017, v ktorom sťažovateľ žiada o povolenie obnovy konania. Krajský súd v Košiciach napadnutým postupom, sp. zn. Ntc/4/2006 zo dňa 20. 11. 2017 z dôvodu uznesenia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Urtost 1/2017 zo dňa 28. 03. 2017

oznámil sťažovateľovi, že „podľa § 519 ods. 1 Tr. por. uznaný cudzí rozsudok nemožno považovať za rozsudok vydaný slovenským súdom.».

5. Ako sťažovateľ uvádza, „je potrebné uviesť, že obnovu konania som podával nie do viny ani do trestu uloženom v cudzom rozhodnutí. Ale pretože uznaným cudzieho rozhodnutia došlo k nezákonnému trestu, pretože trest, ktorý musím vykonávať nedostatočným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach je nezákonný a nedostatočný. Ja nežiadam Krajský súd v Košiciach aby preskúmal moju vinu alebo trest uložený v cudzom rozhodnutí. Obnovu konania som podal, pretože uznaním cudzieho rozhodnutia došlo k nezákonnému trestu, ktoré v tomto čase legitimuje moje nezákonné väznenie.“.

6. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že je „presvedčený, že sú porušované moje uvedené práva, pretože obnovu konania som žiadal pre porušenie zákona a ústavy, nie do viny, či trestu uloženom v cudzom rozhodnutí“. Opiera sa o porušenie § 43 Trestného zákona a § 517 ods. 1 Trestného poriadku v jeho neprospech, pričom ide podľa neho o „nesprávnu aplikáciu“ týchto zákonných ustanovení zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu.

7. Sťažovateľ uvádza, že „v dôsledku vyššie uvedenej nesprávnej interpretácii § 43 Tr. zák. je napádané rozhodnutie vo svojich výrokoch nesprávne a v rozpore aj s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorých štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky, teda Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd, podľa ktorého má každý právo na slobodu a nikoho nemožno pozbaviť slobody“. Sťažovateľ okrem citovania týchto ustanovení, ktorými mali byť porušené jeho práva, neuvádza bližšie skutočnosti, ktoré by odôvodňovali porušenie už vymenovaných právnych noriem. Uvádza nesprávnu interpretáciu § 43 Trestného zákona a „nesprávne výroky“ uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Urtost 1/2017, ktoré „legitimujú“ jeho „nezákonné väznenie“.

8. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom zrušil celé rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Urtost 1/2017 z 28. marca 2017 z dôvodu, že jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení. Ďalej navrhuje, aby ústavný súd jeho vec vrátil krajskému súdu a aby znovu konal a rozhodol s tým, že bude viazaný nálezom ústavného súdu.

II.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov.

11. Sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu (petite) neuvádza, ktoré základné práva a slobody sa podľa jeho tvrdenia porušili. Toto vyplýva až z odôvodnenia sťažnosti (s. 2 až 4), kde však iba cituje príslušný čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, bez toho, aby poukázal na konkrétne porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Poukazuje najmä na dôvody porušenia zákona zo strany najvyššieho súdu pri použití § 43 Trestného zákona a § 519 Trestného poriadku.

12. Najvyšší súd o návrhu na povolenie obnovy konania na neverejnom zasadnutí konanom 28. marca 2017 v Bratislave o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Ntok 1/2016 z 30. novembra 2016 rozhodol podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Ntok 1/2016 z 30. novembra 2016 zrušil. Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného (sťažovateľa) na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. Ntc 4/06 zamietol.

13. Ústavný súd sa podrobne zaoberal uznesením krajského súdu, ktorý podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku povolil obnovu konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na krajskom súde pod sp. zn. Ntc 4/06. V rámci ďalšieho procesného postupu najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zrušil rozsudok krajského súdu z 3. apríla 2006, ktorým podľa § 518 ods. 1 a 3 Trestného poriadku s prihliadnutím na § 515 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku právoplatný rozsudok Mestského súdu v Brne sp. zn. 1 T 38/2001 z 21. mája 2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne sp. zn. 3 To 324/2002 zo 4. septembra 2002 v rozsahu, v ktorom sa týkajú trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi, ktorým bol uznaný za vinného zo spáchania dvoch trestných činov lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky, v obidvoch prípadoch ako obzvlášť nebezpečný recidivista, trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona Českej republiky ako obzvlášť nebezpečný recidivista a trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a Trestného zákona Českej republiky a odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) rokov, uznal na území Slovenskej republiky aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že vzhľadom na právny názor vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu je týmto viazaný, preto povolil obnovu konania. Proti tomuto uzneseniu bezprostredne po jeho vyhlásení podal sťažnosť prokurátor. Sťažnosť odôvodnil písomným podaním doručeným krajskému súdu 26. januára 2017 a namietal, že krajský súd rozhodol bez existencie zákonných dôvodov s tým, že v odôvodnení rozhodnutia o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania sa riadil nesprávnym zákonným ustanovením § 327 ods. 1 Trestného poriadku namiesto ustanovenia § 194 ods. 5 Trestného poriadku, keďže najvyšší súd nekonal

a nerozhodoval ako odvolací súd, ale ako „sťažnostný“, nadriadený orgán. Poukázal ďalej na dôvody rozhodnutia najvyššieho súdu uvedené v uznesení sp. zn. 4 Urtost 3/2016 z 13. septembra 2016 a namietal, že krajský súd pri rozhodovaní o uznaní cudzieho rozhodnutia v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. Ntc 4/06 aplikoval správny Trestný zákon, predchádzajúce odsúdenia, v ktorých boli sťažovateľovi uložené tresty odňatia slobody, ktoré do rozhodovania o uznaní cudzieho rozhodnutia nevykonali, boli samostatné, za sebou nasledujúce tresty uložené Okresným súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v odlišných konaniach vedených pod sp. zn. 3 T 6/1997 a 5 T 142/1997, pričom oba tresty boli uložené za spolupáchateľstvo trestného činu lúpeže ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi. Pri použití argumentácie súdu by už týmito dvoma rozsudkami bol porušený zákon, ak by súčet uložených trestov prekročil hranicu stanovenú Trestným zákonom. To, že označený okresný súd takto uloženými trestami neporušil základné práva sťažovateľa, potvrdil svojím nálezom č. k. II. ÚS 156/2015-45 z 10. septembra 2015 ústavný súd. Následne krajský súd v rámci uznávacieho konania rozhodol, že sa vo výkone trestu bude pokračovať bez jeho premeny. Poukázal tiež na to, že všeobecne v rámci uznávacieho konania platí, že krajský súd pri ukladaní trestu a rozhodovaní o jeho prípadnej premene na trest podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nesmie preskúmať cudzie rozhodnutie vo veci samej a nemôže brať do úvahy skutočnosti, ktoré s konkrétnym prípadom nesúvisia a ktoré odsudzujúci súd nebral do úvahy.

14. Dňa 20. februára 2017 sťažovateľ doručil najvyššiemu súdu podanie označené ako „*Sťažnosť proti postupu a sťažnosť proti Krajskej prokuratúre zo dňa 30. novembra 2016, sp. zn. 4Ntok/1/2016*“, z obsahu ktorého vyplýva, že ide o vyjadrenie k sťažnosti podanej prokurátorom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. Ntc 4/2006, v ktorom bol rozsudkom z 3. apríla 2006 podľa § 518 ods. 1 a 3 Trestného poriadku s použitím § 515 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku uznaný na území Slovenskej republiky rozsudok Mestského súdu v Brne sp. zn. 1 T 38/2001 z 21. mája 2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne sp. zn. 3 To 324/2002 zo 4. septembra 2002, ktorým bol uznaný vinným z trestných činov lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky ako obzvlášť nebezpečný recidivista a iných a bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov. Krajský súd súčasne podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku vyslovil,

že sťažovateľ bude vo výkone trestu pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

15. Sťažovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania vedeného na krajskom súde sp. zn. Ntc 4/2006 odôvodnil tým, že celková dĺžka výkonu trestu presahuje v jeho prípade maximálnu možnú dobu výkonu trestu na území Slovenskej republiky, a to z dôvodu, že v čase, keď krajský súd rozhodol o uznaní rozhodnutia Českej republiky, mal na území Slovenskej republiky nariadený a nevykonaný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 6/97 z 13. februára 1997 – vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 142/97 z 10. marca 1998 vo výmere 8 rokov a 4 mesiacov, z ktorých celkovo vykonal 2 roky (väzbou vo veci, sp. zn. 3 T 6/97). Spolu s nevykonanou časťou trestu odňatia slobody na základe uznaného cudzieho rozhodnutia súčet týchto trestov presahuje podľa odsúdeného najvyššiu možnú výmeru výkonu trestu odňatia slobody, keďže má celkovo vykonať 27 rokov (po započítaní výkonu väzby v trvaní 2 rokov). Krajský súd uznesením, sp. zn. 4 Ntok 1/2016 z 15. júna 2016 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa zamietol. Na základe jeho sťažnosti najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Urtost 3/2016 z 13. septembra 2016 citované uznesenie zrušil a uložil krajskému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol poukazujúc na to, že krajský súd pri svojom rozhodovaní o uznaní cudzieho rozhodnutia 3. apríla 2006 nemal k dispozícii spisy okresného súdu, čo bolo možné považovať za dôkazy súdu skôr neznáme. Najvyšší súd pri opätovnom preskúmaní správnosti rozhodnutia krajského súdu, ktorý následne povolil obnovu konania, prihliadajúc na kasačnú záväznosť predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu v tejto veci, a to v otázke prípustnosti obnovy uznávacieho konania a tiež v tom, či vo veci vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktorým rozhodnutím je viazaný pri svojom opätovnom rozhodovaní aj najvyšší súd ako súd sťažnostný, pri nezmenenom skutkovom a právnom stave a po pripojení a oboznámení sa so spismi okresného súdu sp. zn. 3 T 6/97 a sp. zn. 5 T 142/98 dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania.

16. Krajský súd v konaní o uznaní cudzieho rozhodnutia postupoval podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, pričom vyslovil, že „vo výkone trestu bude sťažovateľ

pokračovať bez jeho premeny. Súd pri rozhodovaní o uznaní cudzieho rozhodnutia má možnosť trest v ňom uložený nahradiť trestom, ktorý by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestom čine rozhodoval, pričom by nesmel uložiť trest, ktorý je prísnejší ako bol trest uložený v cudzom rozhodnutí, ani premeniť trest na iný druh trestu (§ 517 ods. 1 Trestného poriadku). V súlade s čl. 10 Dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb (dojednaný v Štrasburgu 21. marca 1983) v prípade, že sa bude pokračovať vo výkone trestu, vykonávajúci štát je viazaný druhom a dĺžkou trvania trestu tak, ako ho uložil odsudzujúci štát. Pokiaľ je však druh a dĺžka trvania tohto trestu nezlučiteľná s právnym poriadkom vykonávajúceho štátu alebo pokiaľ to jeho právny poriadok vyžaduje, tento štát môže súdnym alebo správnym rozhodnutím prispôbiť sankciu trestu alebo opatreniu ustanovenému jeho právnym poriadkom za obdobné trestné činy. Pokiaľ ide o druh, bude trest alebo opatrenie zodpovedať čo najviac trestu alebo opatreniu uloženému rozhodnutím, ktoré sa má vykonať. Trest alebo opatrenie nezhorší čo do svojho druhu alebo dĺžky sankciu uloženú v odsudzujúcom štáte a neprekročí hornú hranicu ustanovenú v právnom poriadku vykonávajúceho štátu.“.

17. Závažným obsahovým nedostatkom petitu brániacim meritórnemu preskúmaniu sťažnosti je absencia označenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, ktoré malo byť porušené. Aby bola formulácia návrhu na rozhodnutie úplná a zrozumiteľná, petit sťažnosti, ktorým je ústavný súd pri svojom rozhodovaní viazaný, má obsahovať nielen označenie ustanovenia, ktorým je zaručené právo, ktoré malo byť porušené, ale aj slovné vyjadrenie tohto práva, a to tak, aby neboli vo vzájomnom rozpore. Takisto nedostatok odôvodnenia má významné procesné dôsledky. Uvedené je nevyhnutné na vymedzenie hraníc, v ktorých navrhovateľ žiada realizovať ústavný prieskum dodržiavania základných práv a slobôd v konaniach realizovaných súdmi. Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým

spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

20. Podľa čl. 4 Protokolu č. 7 ods. 2 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Štrasburg, 22. 11. 1984) ustanovenia predchádzajúceho odseku nie sú na prekážku obnove konania podľa zákona a trestného poriadku príslušného štátu, ak nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodovanie vo veci.

21. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Žiadosť sťažovateľa o povolenie obnovy konania sp. zn. 4 Ntok 1/2017 zo 6. novembra 2017 má tú istú podstatu a obsahovú jednotu ako jeho predošlá žiadosť, resp. návrh na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na krajskom súde sp. zn. Ntc 4/2006, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Urtost 1/2017. V tejto časti sťažnosti ju možno podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

22. Podľa § 515 ods. 1 Trestného poriadku vykonať rozhodnutie súdu iného štátu v trestnej veci (ďalej len „cudzie rozhodnutie“), ktorým sa uložil trest, možno na území Slovenskej republiky, len ak bolo uznané slovenským súdom. Uznávacie konanie

je konaním sui generis a má nostrifikačný charakter. Nejde o konanie vo veci samej, ale posudzuje sa, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky. Uznatie cudzieho rozhodnutia prebieha formou exequatur, teda vydania vlastného rozhodnutia, ktorým sa preberá obsah cudzieho rozhodnutia. Uznávacie konanie je konaním návrhovým a je konaním neverejným a písomným. Súd v konaní z úradnej povinnosti skúma iba objektívne skutočnosti. Uznávacie konanie je špecifickým konaním nostrifikačného charakteru, je vyjadrením spôsobu priznávania účinkom cudzím rozhodnutiam. Aby mohlo byť cudzie rozhodnutie vykonané, musí byť uznané slovenským súdom tak, ako to vyžaduje právny poriadok Slovenskej republiky. Uznatie cudzieho rozhodnutia podľa § 515 a nasl. Trestného poriadku nie je samoučelné, ale jeho zmyslom je umožniť, aby trest uložený cudzím rozhodnutím mohol byť na území Slovenskej republiky vykonaný. Za premenu trestu v zmysle § 517 ods. 1 Trestného poriadku nemožno považovať nahradenie trestu, ktorý bol uložený v cudzom rozhodnutí, výrokom o neuložení ďalšieho trestu v zmysle § 43 Trestného zákona (resp. § 36 Trestného zákona účinného do 1. januára 2016). Takáto premena by totiž znamenala, že niet trestu, ktorý by mohol odsúdený na Slovensku vykonať, čím by bola popretá samotná podstata odovzdania odsúdeného na základe vyššie uvedeného Dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb, keďže takáto osoba sa odovzdáva na územie druhej zmluvnej strany na výkon trestu za podmienky, že v čase prijatia žiadosti o odovzdanie má vykonať ešte najmenej šesť mesiacov trestu odňatia slobody [čl. 2 ods. 2, čl. 3 ods. 1 písm. c) dohovoru].

23. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo

k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

24. Sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako v okolnostiach danej veci neindikujú také pochybenia v namietanom uznesení najvyššieho súdu, ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

25. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

26. Ústavný súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (II. ÚS 267/2012).

27. Zároveň je potrebné pripomenúť, že ustanovenie o lehote na podanie sťažnosti je ustanovením kogentným, to znamená, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty

odpustiť alebo ju predĺžiť (pozri napr. m. m. I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03, II. ÚS 330/06). Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (m. m. III. ÚS 186/02).

28. Ústavný súd zistil, že uznesenie najvyššieho súdu si sťažovateľ prevzal 21. apríla 2017 a sťažnosť bola na ústavnom súde doručená 15. januára 2018, z čoho vyplýva, že sťažovateľ po prevzatí právoplatného uznesenia najvyššieho súdu podal sťažnosť až 8 mesiacov a 25 dní po doručení rozhodnutia, z čoho vyplýva, že túto sťažnosť nepodal v lehote dvoch mesiacov, ako to predpokladá § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (II. ÚS 23/2010).

30. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

31. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Zjavná neopodstatnenosť podanej sťažnosti ako nedostatok podmienky jej prijateľnosti na ďalšie konanie je takej povahy, že by ju nebolo možné odstrániť ani potom, ak by ústavný súd ustanovil sťažovateľovi kvalifikovaného právneho zástupcu. Ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľom v posudzovanej veci by preto nebolo účelné a ani hospodárne.

32. V dôsledku odmietnutia sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2018